

Bona tarda, Tarragona!

Gràcies per la vostra presència aquí, avui, en un dia que us asseguro, mai m'hagués imaginat que viuria i que mai no oblidaré. Gràcies a l'Ajuntament, alcalde Ricomà i a les persones que heu cregut que una dona i una dona jove (relativament) com jo, he repassat la llista i no n'hi ha hagut gaires, era la persona adient per fer el pregó d'unes festes tan especials com son les d'aquesta Santa tecla 700. És realment emocionant.

Fa 37 anys vaig néixer al bell mig d'aquesta ciutat, a pocs carrers d'aquí, a la clínica Monegal. Des d'aleshores el centre de Tarragona ha estat casa meva, hi he viscut fins als 25 anys. De petita m'encantava anar amb ma mare, la Lali, a prendre xocolata calenta amb coca a l'Arimany o al Lemán, veure una pel·li als cines Oscars que tenia sota de casa o als Catalunya de la Rambla Vella, llocs que molts recordareu amb enyorança com jo. A les dominiques i després a les teresines, les meves escoles, vaig ser una nena feliç especialment a les classes de música i de català.

La meva infància i adolescència van anar de la mà de les arts escèniques. Vaig estudiar piano i solfeig i vaig fer jazz modern a l'acadèmia de ball May on xalava com enlloc. Durant molts anys vam sortir a la rua de carnaval...al nostre meravellós carnaval. Fins i tot vam ser les fúries de l'infern dels Pastorets nadalencs del Teatre Metropol, el primer teatre que vaig trepitjar com a espectadora i al que tinc un carinyo especial. La vena artística i l'esportiva es van trobar quan amb el grup de ball vam fer d'animadores del Club Bàsquet Tarragona!. Curiosament, no gaire temps després vaig començar a cobrir-ne l'actualitat a la ràdio.

Ai, la ràdio, per mi el millor mitjà de comunicació que existeix i que vaig començar a descobrir a l'emissora de Sant Pere i Sant Pau. Amb el Quim, el Natxo, l'Àngel parlàvem del Nàstic i allà va començar tot. Tenia 17 anys, no havia ni començat periodisme. La passió pel futbol, heretada de mon pare, el Gaspar, no el que diu el Google, em va portar a la graderia del Nou Estadi a entrevistar el públic i m'ho passava d'allò més bé.

Aquell estiu del 2003 vaig haver d'acceptar que estudiaria periodisme aquí a la **Universitat Rovira i Virgili**, i no era el que jo tenia pensat. Volia marxar a Barcelona però van arribar els estudis de periodisme, publicitat i comunicació audiovisual i mon pare ho va tenir clar: et quedes a casa. Vist amb perspectiva va ser tot un encert. Enorgullida puc dir que formo part de la 3a generació de periodisme on el tracte amb els mestres era proper, com una família, de vegades, sortíem de festa i tot junts. La facultat, llavors, era a l'antic seminari, darrera la catedral i no tenia cap mena de comoditat: ni calefacció ni bar, ¡no teníem bar! però ens era una mica igual. Conservo bones amistats i grans records dels 5 anys de formació a la URV. La nostra universitat no sortirà al rànquings de les més prestigioses però la formen magnífics professionals i en surten d'altres molt ben formats. Cuidem-la.

Ben aviat vaig començar a compaginar les classes amb la ràdio: primer Ràdio Nacional d'Espanya, de la mà de l'Enric Pujol, i després Onda Cero que em va permetre dirigir el meu propi programa d'esports amb només 21 anys.

L'ofici de periodista el vaig aprendre en aquests carrers i amb els periodistes que continuen aquí en el dia a dia. Avui vull tenir un record pels que ja no hi son, dos companys als que tant trobem a faltar: el Rafa

González, quants entrenaments del Nàstic ens va amenitzar amb el seu humor únic, i el Joan Castell, el company més dolç que he tingut mai. No us oblidem.

Ser avui en aquest balcó em transporta directament al moment més increïble que he viscut a la meva vida professional: 4 de juny del 2006. una plaça plena a vessar, com mai, un passadís que des del carrer del portalet obria pas entre aquella gernació als futbolistes que el dia abans a Chapín havien aconseguit una fita que ni tan sols havíem somniat: l'ascens a Primera.

No hi ha res comparable al que vam viure aquelles hores i aquells dies d'eufòria i sentiment tarragoní. Aquell èxit inesperat em va ajudar a fer realitat el desig de convertir-me en periodista esportiva, d'exercir-ne professionalment. I tot això a casa meva. Una passada.

Quan em pregunten d'on sóc i dic que catalana em responen "ah, de Barcelona". I jo dic, no, no, de Tarragona, "una horita hacia al sur de Barcelona". He tingut la sort de néixer aquí, a la Imperial Tarraco, i si pogués triaria tornar-hi a néixer. He viscut a Madrid, visc a Barcelona des de fa uns 10 anys, gràcies a la feina he conegut ciutats impressionants però sempre he trobat a faltar la meva. ¡Quina sort teniu de viure aquí!. Tarragona m'esborrona i quan ets fora encara t'esborrona més. Tarragona és multilingua, és multicolor, uneix persones de procedència diversa, no exclou ningú i això m'enorgulleix.

Que hi ha molts reptes a superar? Sens dubte. Disposar d'una connexió ferroviària que funcioni amb Barcelona i que no ens obligui a marxar per motius laborals, incrementar l'oferta cultural, recuperar el cinema al centre i afavorir l'oci nocturn...¿pot ser que trobi a faltar la marxa del Port esportiu? Pot ser. Solucionar de manera urgent la inseguretat creixent que patim, millorar la neteja urbana i tenir uns carrers més guarnits, rebaixar el nivell de contaminació i els riscos que tenim tan a prop, més zones d'aparcament gratuïtes: no tanta zona blava i tan cara i més zones verdes i arbres que facin ombra, per exemple, a la plaça del mercat. Per cert, ara que parlo d'aparcament, el parking Jaume primer, pregunto, ja és més car que Mbappé?

Sovint em sembla que el temps no passa per Tarragona. Arribo amb el tren i és un oasi de tranquil·litat. Sento que va a un ritme més lent i això no és pas negatiu, *slow life* per a tots però em preocupa que no s'actualitzi al ritme que ho fan altres. Aquesta ciutat ha de ser molt més competitiva per la seva situació estratègica al costat de la ciutat més visitada d'Europa.

Els que formem la societat civil construïm la ciutat i entre totes, n'estic convençuda, la podem fer més sostenible, més acollidora i atractiva perquè no perdi pistonada. Hem d'aspirar a que aquí s'hi pugui viure i treballar a parts iguals, a que hi hagi un equilibri saludable entre la feina i la vida.

Tarragona és un paradís que hem de reivindicar: la part alta, la waikiki, el bosc de la marquesa, el Serrallo i les delícies que els pescadors ens porten perquè siguem molt més feliços. Gràcies, mariners!

L'estiu passat em vaig casar amb el Pablo que quan va trepitjar per primera vegada Tarragona no se'n sabia avenir. Però com pot ser que sabés tan poc d'aquesta ciutat? Quin descobriment. El mateix que els va passar fa un any als nostres amics de Huelva quan van fer cap pel casament. Van quedar bocabadats.

Santa Tecla és la millor festa major que jo he viscut. Per mi és aquelles primeres vegades sortint de nit sense hora per tornar, l'empalmada, és música a tota hora, els primers concerts, és un no parar de riure amb Dames i Vells, és l'emoció incontenible dels pilars caminant, (no hi ha any que no plori) és l'adrenalina del correfoc, la tradició de la cercavila, el negrito i la negrita, és la baixada de l'àliga (ai, aquesta nit que la farem grossa...) i el carinyo que tenim a la víbria, la mulassa, la cucafera...a totes les bèsties.

Santa Tecla és l'únic moment de l'any que ens llencem al carrer i ens deixem anar, celebrem, cantem i ballem tots junts. La canalla, els joves i els grans: tots tenim els nostres moments per xalar. Enguany més que mai. Després de massa temps sense poder ajuntar-nos i 701 any després d'una fita històrica tan transcendent com va ser l'arribada de la relíquia del braç de la nostra patrona toca viure-ho amb entusiasme.

Fa pocs dies, a la catedral, vaig tindre el privilegi de contemplar la relíquia de ben a prop, un moment màgic quan saps tot el que hi ha al darrera de la nostra patrona. Considerada la primera dona màrtir del cristianisme, Santa tecla d'Iconi va ser "igual als apòstols" diuen, predicava i batejava com ells, així que, permeteu-me l'analogia, es podria dir que va trencar el sostre de vidre de l'apostatat.

Gràcies a tots els que feu possible, pel vostre amor a la ciutat que no es perdin les nostres tradicions, Gràcies per l'esforç, les hores i hores que hi dediqueu perquè gaudim aquests dies.

A les colles castelleres, us admiro, us admiro molt. Sou d'una altra pasta i aconseguíu una cosa que avui dia em sembla molt difícil: que un grup humà vagi a l'una per aconseguir superar-se cada vegada. Em trec el barret. I vull tenir un agraïment especial a la Colla Xiquets del Serrallo que em van fer padrina ja fa uns quants anys, ¡vau ser els primers en confiar en mi!.

Suposo que sóc aquí per la tasca professional que he dut a terme en la que he tingut la sort de dedicar-me sempre al que he volgut tot i que de petita volia ser cantant. Aquí em vaig formar i vaig començar a aprendre un dels oficis més bonics del món i no ho és perquè siguis conegut o tinguis certs privilegis si no perquè tens un altaveu i, per tant, la possibilitat d'arribar a molta gent.

L'esport, com va dir Nelson Mandela, té el poder de canviar el món. Té el poder d'inspirar i d'unir a la gent com poques altres coses, i d'enderrocar les barreres socials. Ser la seu dels Jocs del Mediterrani va ser una gran fita per Tarragona, poc aprofitada també, però cal seguir apostant per l'esport. Aprofitar les infraestructures i sobretot garantir que qualsevol nena tindrà les mateixes opcions d'accedir a una carrera professional que un nen. Reforçar l'esport femení des de la base. Per què no convertir Tarragona en referència de l'esport i de l'esport femení?. Cal que el teixit empresarial que, sovint, s'omple la boca amb la igualtat mostri amb inversió que hi creu. Menys postureig i més realitats.

Escoles, clubs, federacions, treballeu per un futur millor per les nostres nenes, perquè ningú els pugui dir tu no pots jugar a futbol o a rugby, o a qualsevol esport tradicionalment associat a l'home. Fa molt temps que les dones esportistes mostren que amb inversió i una aposta ferma poden aconseguir-ho tot. Que no hi ha límits si ningú no les limita. Com han fet palès aquestes 7 dones que m'acompanyen. Necessitem referents com elles, que esperonin altres a intentar-ho. O d'altres tarragonines que van aplanar el camí com la Bito Fuster o la Natalia Rodríguez.

Quan parlem d'igualtat es tracta que ells i elles tinguis les mateixes oportunitats de dedicar-se a allò pel que tenen un talent especial. Que les nenes trobin un context que les motiva i les esperona i que no trobin traves pel fet de ser-ho. És urgent que tant les institucions com les empreses facin una aposta ferma per acabar amb les desigualtats laborals, econòmiques i socials que encara patim. Necessitem trencar amb els estereotips de gènere que limiten tant.

Avui m'acompanyen aquestes 6 esportistes que simbolitzen el canvi: Marta Liria (futbol), Gloria Queralt (rem), Patricia Valiente (bàsquet), Sylvia Fontana (natació), Libertad Martínez (handbol) i Ana Jorba (rugbi). Moltíssimes Gràcies per voler acompanyar-me. Us admiro i tant de bo el vostre exemple contribueixi que hi hagi moltes més esportistes que no defalleixin per arribar al cim.

En la meua vida professional he après que no hem d'esperar que les oportunitats ens arribin, les hem d'anar a buscar.

Des que vaig narrar el meu primer partit de futbol al 2019 em pregunten què ha canviat. El que ha canviat és que des d'aleshores moltes dones més es plantegen arribar a narrar qualsevol esport i de qualsevol disciplina. Que ara alguns responsables de mitjans es plantegen tindre més veus femenines, no només cares per fer pantalla. Que estem començant a ocupar llocs de feina que sempre ens havien vetat pel fet de ser dones. El que ha canviat és que ja no tenim por de reclamar l'oportunitat de demostrar que estem igual o més preparades que qualsevol home.

Sovint em diuen que mica en mica va canviant tot...doncs no. Tenim pressa per trencar sostres de vidre i superar barreres que fins fa 4 dies semblaven insuperables: que una dona presentés sola programes de futbol, que opinés en tertúlies, que expliqués els partits. He tingut la sort de fer-ho assumint que sempre se'm qüestionaria.

El que ha canviat és que ja no consentim actituds i comentaris que abans s'havien normalitzat: faltes de respecte i desconsideracions pel simple fet de ser dones. Cobrar menys per fer la mateixa feina. Hem de seguir. Les passes cap a l'empoderament que estem fent molesten, no tots accepten que ens revelem i que acabem amb el que estava establert.

Aprofito aquest magnífic altaveu del que dispenso per denunciar que ja n'hi ha prou d'odiar a les xarxes. Les persones amb una exposició pública de vegades pensem que ja ens hem acostumat a les faltes de respecte però, sabeu què? No m'hi penso acostumar. Seguiré denunciant que no tot s'hi val sota l'anonimat, que s'ha d'educar primer i perseguir després per erradicar aquest xacra. Educació i empatia.

Prou de body shaming: d'averkonyir algú pel seu aspecte físic, ja n'hi ha prou de sexualitzar-nos i de jutjar-nos per com anem vestides. Tant de bo aquestes siguin unes festes en què qualsevol noia que torni a casa sola ho faci segura i tranquil·la.

A les nenes i noies que avui sou aquí: la valentia es el camí. Ara teniu referents femenins excepcionals. No tingueu por de dir el que penseu, de reclamar allò que és vostre, d'alçar la veu i d'incomodar. No tingueu por de fer el pas endavant. No tingueu por d'allò que diran ni d'arriscar-vos. Quan vaig escriure el meu llibre

“No las llames chicas, llámalas futbolistas” fa 3 anys vaig descobrir les pors amb les que van viure les futbolistes més importants d’avui dia: l’Alexia Putellas, l’Aitana Bonmatí, la Mapi León i tantes altres han patit el menysteniment del seu entorn i han viscut atemorides perquè sentien que ningú les escoltaria. Això s’ha acabat.

Necessitem més dones àrbitres, entrenadores, directives, presidentes. Ha arribat l’hora d’ocupar llocs de responsabilitat, de liderar: mitjans de comunicació (com la Nuria Perez al Diari de Tarragona) clubs, institucions, ¿quan tindrem una dona alcaldessa? I una presidenta del Nàstic?.

Acabem amb la síndrome de la impostora. Sempre intentaran menysprear-nos i fer-nos creure que no mereixem el que tenim. Si no creus en tu mateixa ningú ho farà. Prepara’t i quan arribi l’oportunitat agafala amb totes les forces.

Avui és un dia de festa i també per reivindicar moltes coses genuïnes: el preciós Mercat Central que tenim i el mercadet dels gitans, la qualitat de la Universitat Rovira i Virgili, el carnestoltes, Tarraco Viva, el festival REC. Que tenim la millor beguda de qualsevol festa major i el pas doble més motivador de la història, les cançons d’Els Pets que son himnes, la insuperable gamba vermella, els calçots i el romesco, el Magí de les timbales i les galetes maginet, el concurs de Castells i el de focs artificials.

També és una jornada per demanar que Tarragona sigui una ciutat digna i justa per tothom, una ciutat que és viva i que bull. Que no es resigna. Que no sigui xenòfoba ni deixi al carrer els més necessitats. Que vetlli pel benestar de la canalla, que faciliti l’accés a l’habitatge als joves i que acompanyi la seva gent gran. Una ciutat que garanteixi els drets dels col·lectius més vulnerables i que lluiti per erradicar qualsevol acte homòfob, racista o masclista.

Jo em poso al servei de Tarragona. Continuaré intentant fer més més visible aquest racó de la Costa Daurada perquè s’ho mereix, ens ho mereixem, perquè n’hem de presumir més. Si naltros no creiem que som la millor ciutat del món, qui ho farà?. M’agrada portar el nom d’aquesta ciutat allà on vaig i ho seguiré fent com fins ara.

Com a tarragonina parlo amb orgull el subdialecte tarragoní i per això dic que aqueta ciutat és un tresor, i que, a la vegada, tenim molta fenya a fer perquè no es quedi enrere i els nostres xiquets i xiquetes creixin a un lloc encara millor que naltros. Que a la nostra cunya hi ha moresc, fesols, llangonissa i bebem i xarrupem el xampú. No deixem que es perdi el nostre vocabulari que conforma la nostra identitat.

Aquesta Santa Tecla, després de dos anys molt durs, no és una Santa tecla qualsevol i ho he palpat aquests dies. Ens hem adonat, més que mai, avui que hi ha tantes persones que se senten soles, el sentit que té viure en comunitat i compartir espais i vivències.

Avui tinc l’ocasió d’induir tota una ciutat a fer gresca i xerinola així que, ¡si us plau, gaudiu! Seguiu celebrant el que queda d’aquesta gran festa, la més llarga, la més esperada, que farem que sigui memorable.

Ha estat un honor adreçar-me a valtros des d’aquest punt, la imatge des d’aquí dalt és impressionant i resulta impossible no sentir-me com una campiona, (com elles), com si hagués guanyat la Champions o uns Jocs

Oímpics. Em sento realment una privilegiada pel carinyo i respecte que m'heu transmès en aquests dies tan bonics. Moltes gràcies!.

Us desitjo que tingueu bona salut i que us estimin tant com jo m'estimo aquesta ciutat.

Visca Santa Tecla! Visca Tarragona!